

новото, а прилага старото. Той облича нови дрехи отгоре, а старитѣ — отдолу — не може още да се откаже отъ тѣхъ.

Единъ младъ човѣкъ разправя своя опитностъ, отъ която се вижда силата на навика. Той служилъ въ казармата три години, като простъ войникъ, следъ което се уволнилъ. Единъ день се разхождалъ изъ града и срещналъ своя ротенъ командиръ. Макаръ и свободенъ отъ военната си служба, облѣченъ въ цивилни дрехи, той застаналъ мирно и отдалъ честъ на ротния си, който се усмихналъ и му казалъ: Нѣма защо да ми козирувашъ! Младиятъ човѣкъ веднага се опомнилъ, че не е вече войникъ. По старъ навикъ, той билъ готовъ да козирува на всѣки офицеръ. Външно не е воененъ, но вжтре още носи мисълта за военщината.

Следователно, всѣко нѣщо е смислено, когато се извършва на време и на мѣсто. Казватъ, че човѣкъ не трѣбва да има много желанія. Не е лошо да има желанія, но тѣ трѣбва да се проявятъ на опредѣлено-то за тѣхъ време. Не е лошо човѣкъ да яде, но важно е, какъ яде и какво яде. Забелязано е, запримѣръ, че ако яде следъ залѣзване на слънцето, той не се чувствува така добре, както, ако е вечерялъ преди залѣзване на слънцето. При това, когато яде, човѣкъ трѣбва да бжде добре разположенъ и да благодари за храната, която му е дадена. Да яде съ благодарностъ и съ разположение, това